

19/1 2020 Prædiken til 2. søndag efter H3Konger 2020. Johs. 4,5-26.

Vi kan være uenige i det små. Men vi må være enige i det store. Tænk, hvis nogen sagde:

”Der er kun ét sted i Danmark, I for alvor kan gå i kirke og holde en gudstjeneste, der rigtigt gælder. Det er i Københavns Domkirke. En gudstjeneste i Kerte Kirke gælder ikke, sådan rigtigt. Det er ikke et helligt sted. En gudstjeneste i Orte Kirke gælder ikke, sådan rigtigt. Det er ikke et helligt sted”.

Så ville vi nok blive kede af det. Og andre i landet ville helt sikkert, uafhængigt af Københavns Domkirke, have fundet ud af, at den helt rigtige gudstjeneste skal holdes i Århus eller Esbjerg eller Nyborg eller et helt femte sted.

Men vi må sige med Jesus, som han siger i dag, at dén dag er kommet, hvor de sande tilbedere skal tilbede Faderen i Ånd og sandhed. Og dét kan man gøre i alle kirker. At tilbede Gud i Ånd og sandhed er ikke afhængigt af stedet. Det gøres i den mægtigste domkirke – og det gøres i den mindste landsbykirke. At tilbede Faderen i Ånd og sandhed blev muligt dén dag, Jesus kom til os og gjorde det muligt.

Så vi kan være uenige i det små – som f.eks. i hvilken kirke vi gerne vil tilbede Gud. Men vi må være enige i det store, dét der forener os i troen. Korset er et billede, vi samles om i den kristne tro.

Som nu f.eks. for den 6-7 årige dreng, der skulle døbes.

Han kom ind i vores kirke, nogle uger før dåbsdagen, for der var noget, han skulle tjekke. ”Er Jesus henne i min kirke”? spurgte han sin mor. ”Det kan vi tjekke, når vi skal op i kirken og snakke med præsten”, svarede hun. Stor var drengens lettelse og tilfredshed, da han fik øje på Krucifikset. Jo, Jesus var i drengens kirke. Også hér.

Temaet foldes ud i Evangelieteksten, som vi har hørt i dag. Kvinden ved brønden er samaritaner. For samaritanerne var der ét rigtigt sted at tilbede Gud: på det hellige bjerg Garizim. Garizim-bjerget ligger på dét, vi i dag kalder Vestbredden, så det er også i dag lidt af en krudttønde. For jøderne, derimod, var der ét rigtigt sted at tilbede Gud: i Jerusalem. Og nu siger jeg godt nok, at vi kan være uenige i det små, men må være enige i det store – men for samaritanerne var det ikke ”i det små”, dette med det hellige bjerg. Og for jøderne var det bestemt heller ikke ”i det små”, dette med Jerusalem som det helligste sted. Det var en reel uenighed, som bundede i forskellige måder at læse Det Gamle Testamente på.

Jesus prøvede at forene. Han prøvede at lære os, at Gud kan tilbedes dér, hvor man er. Når blot det sker ”i Ånd og sandhed”.

Det er er helt usædvanligt møde, vi hører om i dag – mødet ved brønden, mellem Jesus og den samaritanske kvinde. Jesus beder om en slevfuld vand fra den samaritanske brønd. Andre jødiske mænd ville nok aldrig have gjort det samme: at gå hen og tale frit og utvungent med en lavere rangerende kvinde fra et andet trossamfund. Drikke hendes vand.

Men netop vandet er et billede på dét, der forener. Alle mennesker fra alle egne har brug for vand, for en kilde at drikke af. Både helt konkret for ikke at dø af tørst. Men også i overført betydning: for at få slukket dén tørst, der er en længsel efter troen, i Ånd og sandhed.

Det er derfor, vi om lidt skal synge Grundtvigs salme: ”Alle mine kilder”. Hér forenes linjerne i budskabet fra dén dag, Jesus mødte den samaritanske kvinde ved brønden. Det klare vand stammer fra kilderne, der gav vand til brønden ved samaritanernes hellige bjerg Garizim. Og det klare vand risler ved det hellige bjerg, som Jerusalem er bygget på.

Jesus forener jødernes og samaritanernes hellige kilder i sig. Det var vand fra Guds hellige kilder, Jesus blev

dykket ned i ved sin egen dåb. Og det er i overført betydning vand fra Guds hellige kilder, der siden Jesu egen dåb er brugt til den kristne dåb overalt i verden.

*"Alle mine kilder skal være hos dig!
Det er Gud Faders den høje tale
til den dåb, som i jordens dale
Vor Herre han bærer skjult i sig".*

Københavns tidligere biskop Erik Norman Svendsen fortæller et sted, at "Alle mine kilder" er én af Dronning Margrethes erklærede yndlingssalmer. Han må vide det, for han har været kongelig konfessionarius, altså kongehusets præst. Og den kan være en yndlingssalme også for mange andre, fordi den går i dybden og finder kilderne til Ånd og sandhed langt nede i det hellige lands jord. Og salmen når opad, helt op til Gud i Himlen, fordi det er selve Guds ord, Alle mine kilder.

Både da Gud sendte Gabriel til Jomfru Maria, til bebudelsen – og da englens sang ved Jesu fødsel – og tillige da Guds røst lød ved Jesus-dåben: "*Min Søn! Jeg har velbehag i dig!*"!

Og endelig rækker "Alle mine kilder" frem og ind i evigheden. For i Grundtvigs salme er dén dåb, som finder sted her hos os, "i jordens dale", en forsmag på den nye jord og himmel, som skal komme engang, ved tidernes ende.

På en varm dag, for et par tusind år siden, holdt Jesus et topmøde ved en brønd og bad om vand. Det hele var vendt på hovedet. Topmødet var med en kvinde på samfundets bund. Samaritaner. Letlevende hvad mænd angik. Men hun gav Jesus af dét lidt, hun nu havde at byde ind med: en konkret kop vand fra forfædrenes brønd. Og hun fik lov, ganske ufortjent, at møde dén Messias, som hun ikke havde troet, hun nogensinde skulle få at se med egne øjne. "Jeg ved, at Messias skal komme, sagde hun til den fremmede mand ved brønden, "når han kommer, vil han fortælle os alt".

"*Det er mig, dén der taler til dig!*"! sagde den fremmede. Så var han ikke fremmed mere. Så var han Kristus. Og han sad dér – ved hendes brønd. Og han var "alle mine kilder". Vi kan møde ham, hvor som helst der tilbedes i Ånd og sandhed.

Amen.

Salmer:

402: [Den signede dag](#)

52: [Du, Herre Krist](#)

441: [Alle mine kilder](#)

422: [Hellig, hellig, hellig!](#)